

Kajakkanjers zonder knaken

door Steven Kooijman

AMSTERDAM • Ze hadden er op het olympisch kwalificatietoernooi in het Hongaarse Szeged bijkans een complete rustdag voor nodig om bij te komen van hun geslaagde jacht op een olympisch startbewijs. Maar langzaam begint het tot Selma Konijn en Ruth Vorrsselman door te dringen dat zij met hun kajak aan de start mogen verschijnen in Parijs.

Je moet wel heel erg veel van je sport houden, kanoëren in dit geval, om eeuwige olympische roem te willen vergaren. Het betekent vooral veel opofferingen maken, zowel op het maatschappelijke als financiële vlak. Konijn (25) en Vorrsselman (27) hebben het ervoor over.

Dat ze hard kunnen kanoën was hen de afgelopen maanden wel duidelijk geworden. En het water in Szeged ligt ze wel. „We hebben hier vorig jaar ook al een keer een goede World Cup gevaren”, vertelt Konijn langs de oevers van het Tiszameer. Maar toen de speaker liet weten dat 'Nederland' aan de leiding ging, was het even schakelen. Konijn: „Eigenlijk had ik geen idee waar we lagen. Maar het was goed nieuws.” Het resulteerde in de mooiste race van hun leven.

Het OKT winnen schept verwachtingen. Hoe zit het met de medaillekansen? Geconfronteerd met deze vraag moet het K2-duo zenuwachtig lachen. „Medaillekansen?”, riposteert Vorrsselman. „De zes beste boten van de WK ontbraken hier, die hadden zich al geplaatst. Die zijn serieus goed.” Maar toch. Konijn: „We gaan steeds harder, dat wel. En de finale winnen we gewoon met een seconde voorsprong op de Russen. Dat is heel erg goed.”

Om een echte kans te maken op eremetaal, moeten de vrouwen fulltime kunnen trainen, het liefst finan-

cieel gesteund door NOC*NSF. Zoals, om maar een enigszins vergelijkbare sport te noemen, de nationale roeiers. Die ploeg wordt volledig in de watten gelegd en gaat vlak voor de Spelen nog vier weken op hoogtestage, mede dankzij de uitmuntende prestaties van de afgelopen jaren. „Als we beter presteren, worden

gekreken van NOC*NSF, maar daarvan hebben we de voorbereiding op het OKT niet aan kunnen betalen. Het is op.”

Vorrsselman zegt 'geen idee' te hebben hoe ze zich op Parijs gaat prepareren en of zij en Konijn wellicht toch nog een steun in de rug krijgen van de sportkoepel. Daarvoor is de plaatsing

flink stuk minder. „Daardoor daalt mijn inkomen. Maar als we nog harder willen gaan, moeten we nog harder trainen.”

De concurrentie kent dit soort problemen niet, weet Konijn. „In sommige landen is kanoën een grote sport, daar kunnen wij alleen maar van dromen.” Vorrsselman, geboren en getogen in Kampen: „Hopelijk kunnen wij de sport toch weer een beetje op de kaart zetten. De laatste keer dat Nederland op de Spelen met kanoën meedeed, was in 1992.”

Wel was wildwaterkanoërvaarster Martina Wegman actief op de Olympische Spelen van Tokio. Ook voor de in Nieuw-Zeeland woonachtige Wegman was het sabbelen geblazen, totdat ze zich plaatste voor Tokio. Daarmee dwong ze financiële ondersteuning af van

Selma Konijn en Ruth Vorrsselman zijn dolblij met hun plaatsing voor de Olympische Spelen in Parijs. Maar hoe gaan ze alles bekostigen?

FOTO ANP/HH

NOC*NSF. En verhip, sindsdien heeft de 35-jarige een indrukwekkende opmars doorgemaakt. Op de recente WK kwam ze 0,03 seconde tekort voor het erepodium. Een olympische medaille lonkt voor haar.

Daar kunnen Selma Konijn en Ruth Vorrsselman vooralsnog alleen maar van dromen. Maar ook zij kennen het verhaal van Wegman en ook zij willen beter worden. Voorlopig moeten ze het doen met dat ene *moment of fame* van afgelopen woensdag. Konijn, afkomstig uit de Beemster: „We waren ineens wereldnieuws en stonden op de voorpagina van Teletekst tussen Wilders en de Gazastrook.”

'We stonden op Teletekst tussen Wilders en de Gazastrook'

we wellicht ook beter beloond”, zegt Konijn.

Maar presteren is lastig als de financiële middelen feitelijk ontoereikend zijn. Ze willen eigenlijk niemand tegen de schenen schoppen, maar het duo voelt zich achtergesteld ten opzichte van menig andere (toekomstige) olympische atleten. Konijn: „We hebben een bijdrage

voor de Spelen en de euforie waarin zij verkeren nog te vers. In tegenstelling tot Konijn heeft ze een baan, bij een bedrijf dat orthopedische hulpmiddelen maakt. Om veel uren op het Rotterdamse water van de Willem-Alexander Baan te kunnen maken („We trainen twee à drie keer per dag, zes dagen in de week), werkt ze nu een